

ŠPIONÁŽ PRÁZDNÉ MYSLI

Špionážní drama s byrokratickou zápletkou

MARTIN HOBRLAND

LIMITOVANÁ EDICE

Poděkování

V první řadě bych rád poděkoval sám sobě. Za nebetyčnou trpělivost a píli, jež se rozprostřela do úchvatných třech let, po které tato útlá knížka vznikala. Byl to nadlidský výkon a výsledek fakt stojí za to. Rovněž bych rád poděkoval těm, kteří si rukopis přečetli (nebo to alespoň předstírali) a dali mi (několik málo) cenných připomínek. Dále bych rád poděkoval svému korektorovi za trpělivost s mou ignorací české gramatiky.

Poděkování rovněž patří autorovi obálky, který se vzdal všech nároků na odměnu (kromě případné slávy). A v neposlední řadě společnosti Art living za famózní spolupráci a distribuční společnosti Šabata a Šabata za distribuci této knížky. Také děkuji rodině, firmě Apple Computer, a především díky Bohu, že je hotovo, vytištěno... a prodáno.

M. H.

Špionáž prázdné mysli (špionážní drama s byrokratickou zápletkou)

Vydání první

Copyright © Martin Hobrland. Všechna práva vyhrazena.

Obálku navrhl Pavel Holý

Překlad do srozumitelné češtiny: Ivan Remiaš

Výroba: Petr Smíšek, ART Living, s.r.o.

Vydalo nakladatelství Concept 42 v edici Sabak-Iskabar v roce 2011

www.sabak-iskabar.com

ISBN 978-80-260-1187-3

Japonci vkládají do rýže lidské geny

LONDÝN - Kanibalismem podle kritiků zavání nový krok japonských vědců, kteří vložili do rostliny rýže lidský gen, aby podpořili její odolnost vůči herbicidům a pesticidům. K posílení této schopnosti rostlin se do nich doposud zaváděly pouze geny bakterií. Napsal to britský deník The Independent. (...).

KAPITOLA ZAČÍNÁJÍCÍ

Fernando Hoose III. byl samojediným vládcem instituce, která nesla název Státní úřad pro kontrolu. Instituce, která sice postrádala jakýkoli význam, ale přitom nepostrádala důležitost. To, že byl kontrolní úřad státní organizací, zajišťovalo Fernandovi klid a výhled na lukrativní penzi. To, že úřad kontroloval, jistou dávkou pasivního vzrušení a to, že úřad podléhal samotné vládě, vědomí téměř neomezené neomylnosti. Vše dohromady mu pak zajišťovalo finanční prosperitu a postavení ve více než nejisté době. A o to, aniž by si to uvědomoval, šlo nejvíce. Navíc od té doby, co státní zřízení i státní instituce nenápadně přešly na tržní systém, mohl si on i úřad tu a tam přilepšit i na soukromých zakázkách, které bylo zapotřebí překontrolovat, potvrdit, vyvrátit nebo případně obojí. O to se však staral jeho tajemník a sluha v jedné osobě. Jmenoval se Jones. Nebo tak nějak. Fernando se o vedlejší zakázky svého úřadu nezajímal. Nezajímal se ani o zakázky oficiální. Jako vysoký státní úředník pracující pro vládu se snažil, seč mohl, aby se nemusel starat vůbec o nic a aby jeho život provázelo co nejméně nepříjemností. A zakázky s sebou přinášely, alespoň podle jeho zkušeností, pouze a jenom nepříjemnosti. Plný nepříjemností byl určitě i brčálově zelený šanon, který před ním ležel na stole. Ukryval fakta o nové zakázce. Jaké, to Fernando nevěděl, a neměl v úmyslu dozvědět se. Doufal, že se co nejdříve vrátí ze synagogy tajemník-sluha Jones a šanon mu odklidí z očí. A on pak na něj v klidu bude moci zapomenout.

Bylo nás šest. Budoucí palubní inženýr, budoucí kuchař, lékař, první a druhý pilot a já. Seděli jsme v čekárně a čekali, až si pro nás přijdou. Byli jsme zamlklí a zklamaní. Vybrání dobrovolníci. Když jsme se dobrovolně hlásili na inzerát v novinách, který nabízel účast ve vesmírné kontrolní expedici, nikdy nás nenapadlo, že by nás mohla potkat taková smůla konkurz vyhrát. Jak jsme byli naivní! Od té doby, co byla nezaměstnanost oficiálně vyhlášena jako ukazatel snižující HDP, bylo riziko se o práci hlásit. Ono dobrovolně se

přihlásit, to je jedna věc. V ten okamžik je vám jedno, do čeho jdete, protože počítáte pouze se mzdou a se stoprocentní vizí, že se jedná o velmi krátkodobý milník vašeho života. Jako teoretický dobrovolník ve vesmírné expedici jste logicky i hrdina. A to je báječný pocit. V barech vás plácají po ramenou, nešetří se slovy obdivu, panáky lítají vzduchem a hlavně se líp balí holky. Aby ne, když jste budoucí kosmonaut! Pravda, při balení většinou i zůstane, ale i tak... Ovšem druhá věc je, když vás pak vážně vyberou a fakt se chystají vystřelit někam do vesmíru nebo někam tím směrem. Tady končí hrdinství a začínají obavy. A povinnosti. Zodpovědnost. Tedy společenské výstřelky, které jsou mnohým z nás naprosto cizí. Povinnost je věc, kterou si většina dobrovolníků neuvědomuje, dokud ji nestojí tvář v tvář a nemá před ní kam zmizet. Kompromisy s povinnostmi jsou komplikované. Zjistíte, že tady končí sranda, balení, a jste v průseru. A v tom jsme teď byli všichni. Všech šest co doufalo, že nás nikdy nevyberou a kosmonauty zůstaneme jenom v barech a hospodách. Výjimkou byl druhý pilot. Ten s námi nepil a s dobrovolností to myslel asi opravdu vážně. Byl schopen smířit se i s povinnostmi. Byl docela milý, plný elánu, a my ho za to neměli rádi. Vůbec. Ani jeden. Seděli jsme v čekárně a čekali. Nikdo nevěděl na co.

Ukázalo se, že nás čeká kontrola zdravotního stavu. Byl jsem klidný. Pokud si přečtou můj chorobopis, nemůžou se mnou už dál počítat. Pokud si ho přečtou. A i kdyby ne. Jsou tu ještě testy IQ. S trochou zdravého rozumu se ještě stále dalo vycouvat.

Fernando stále seděl ve své kanceláři a snažil se nedívat na ten zelenkavý šanon. Sledoval mouchu, která drze poletovala po kanceláři. Fernando přemýšlel, jestli by neměl mouchu zabít. Napadlo ho, že by ten odporný šanon mohl být přece jen k něčemu užitečný, kdyby se ji zabít rozhodl. Z přemýšlení ho vytrhl až příchod tajemného sloužícího Jonese.

„Byl jste v té synagoze nějak dlouho!“ vyjel na něho Fernando.

„Byl jsem dnes v mešitě, pane.“

„Zdá se mi, že to s tím náboženstvím nějak přeháníte, Jonesi.“

„Máte pravdu, pane. Tvrdí to i náš farář od Kalvinistů,“ přiznal sloužící tajemník. „Měl bych si dát voraz.“

Fernando se soustředil na mouchu. Pozvolna docházel k závěru, že ji musí zabít, protože jinak bude žít, lítat a bzuchet. Jones pokračoval: „Svoboda náboženství značně omezuje. Zejména časově.“

„Mrcha,“ poznamenal Fernando k mouše, která o fous unikla úderu zelenkavým šanonom.

„Máme nový kontrolní projekt, pane?“ tázal se Jones s pohledem upřeným na šanon.

„K čertu,“ komentoval Fernando další neúspěšný pokus o vraždu mouchy.

„Státní nebo soukromý?“

„Jak to mám sakra vědět?!“ sípal lovem určený Fernando a hnal se se šanonem do ložnice, kde mimo života mouchy ohrozil i několik součástí honosného inventáře.

„Budete si přát čaj, pane?“ zeptal se Jones, aby měl důvod zmizet.

„Děkuji, Jonesi.“

„Hned to bude, pane. A mimochodem, nejmenuji se Jones.“

„To máte jedno Jonesi, klidně mi říkejte Jones. Jsme přeci přátelé,“ odpověděl mu Fernando z ložnice a dál vztekle šanonem otloukal nábytek ve snaze sprovodit ze světa zblblou mouchu. Lov ho po chvíli vyčerpal. Posadil se na postel. Šanon hodil pod ní a v tu ránu na něj zapomněl. Zapomněl i na mouchu i na Jonese a jeho čaj. Usnul.

Jones v pokoji zvedl zvonicí telefon.

Můj chorobopis si nepřečetli. Chorobopisy ostatních také ne. Nepřečetli si vůbec nic. Byli jsme shledáni schopnými ve třídě 1A. A to všichni. Nikdo neměl tušení, co to může znamenat, a i kdyby, bylo to zřejmě jedno.

„Nemáte snad radost?“ zeptal se nás dotčeně druhý pilot. „Představte si, že byste museli absolvovat vesmírnou kontrolní misi a nebyli k tomu zdravotně způsobilí!“

„Neletěl bych,“ zahučel budoucí palubní doktor, za což si vysloužil cynické pohledy nás všech.

„Víte...ví-víte, že zrušili naše te-testy IQ!“ zahulákal kuchař, který vtrhl do čekárny. „Prý jsou v našem pří-případě be-bezpredmetné.“

To jsme si mohli vykládat všelijak, ale radši jsme za tím nic nehledali. Druhému pilotovi se viditelně ulevilo.

„Vás zbavili handicapu, co?“ ptám se.

„Mi ho vyoperovali v šesti,“ odpověděl po chvíli přemýšlení.

Opoledne nás čekala tisková konference. Pak očkování proti chřipce, rýmě a uštknutí štírem. Za příplatek jsme se pak mohli nechat očkovat proti úpalu a malárii. Sleva nebyla možná. Očkovat se nechal jen inženýr s tím, že zaplatí až potom.

„Pane,“ snažil se Jones vlídně upoutat pozornost dřímajícího Fernanda. „Zdá se, že máme problém.“

„Tak ho vyřešte, Jonesi! Na to jste přeci expert.“

„Tohle je docela závažný problém, pane,“ nedal se sloužící tajemník.

„Závažné problémy přeci neřešíme, Jonesi. Vyřeší se samy. Sám jste to říkal.“

Jones se ale nenechal lichotkami odradit. „Počítač nám hlásí, že je třeba zahájit kontrolní misi SUK131428.“

„Tak ji zahajte.“

„Nevíme, co je to za misi, pane. Nevíme, co máme překontrolovat. Tedy ani to, co máme potvrdit nebo nepotvrdit. A hlavně komu. Zdá se, že někdo přijal objednávku, zadal ji do počítačového systému a dokumentace se ztratila.“

Jones se malátně probíral. „A to musíme vědět, Jonesi?“

„Jistě, pane. Musíme vědět, komu poslat účet.“

„Tak pošlete účet vládě, Jonesi. Ti vždycky zaplatí. A pak to z toho systému vymažte. Pusťte to z hlavy a nechte to být,“ snažil se Fernando smést celou věc ze stolu.

„Do systému ale můžete zasahovat jen vy, pane,“ naléhal Jones.

„Opravdu? Tak zasáhnu já. Nechte to na mě, Jonesi,“ zbavil se problému Fernando, aniž by měl v úmyslu z počítačového systému cokoli mazat, nebo se vůbec obtěžovat počítač najít. Ze zkušenosti dobře věděl, že dříve či později se věc sama vyřeší, počítačový systém zhroutl, popřípadě nakonec vše nějak urovná Jones.

„Nejmenuji se Jones, pane. Jmenuji se George...“

„To máte jedno, klidně mi říkejte Georgi. Jsme přeci přátelé,“ odpověděl mu a s úlevou zjistil, že si téměř nepamätuje, o čem byla řeč.

To, že jsme všichni naprosto zdraví a schopni čehokoli, co s námi zamýšleli, nám na náladě nepřidalo. Postupně nám začalo docházet, že lehkovážnost se nám nevyplatila. Zatímco nás tlupa maníků v bílých overalech postrkovala odněkud někam, zaobírali jsme se každý v rámci svých možností vlastními myšlenkami. Všiml jsem si, že doktor se někam vytratil.

„Mám pocit, že tudy už jsme několikrát šli,“ huhlal si inženýr.

„Na to jsou předpisy,“ usadil ho jeden z maníků v overalu.

„V prostorách státního úřadu je možné se pohybovat jen podle předem předepsaných cest,“ doplnil ho druhý.

„Máme předpisové mapy,“ ukázal nám ušmudlaný cár papíru. „Bez téhle předpisové mapy bychom se tady ztratili.“

„To se nachodíte,“ rýpal technik po chvilce hrobového ticha.

„Je to lepší, než pořád bloudit,“ odbyl ho maník a zastavil na křižovatce. Pak vykulil oči. „Co tady děláte?!“ zařval na našeho budoucího palubního doktora, který zde spokojeně podřimoval v křesílku.

„Čekám na vás.“

„Podle předpisů musíte všude chodit v doprovodu ostrahy. Jinak se tady ztratíte a nikdo vás nenajde! Něco se vám stane!“

„Vadilo by to?“ provokoval palubní medik.
„Je to proti předpisům.“

Státní úřad pro kontrolu před mnoha, ale opravdu mnoha lety založil děd Fernanda Hoose III, Fernando Hoose I. Tím počinem si starý pán získal nesmrtelnost. Od začátku působení úřadu bylo jeho hlavním úkolem zkoumat, jestli to, co se stalo, je pravda, jestli se to vůbec stalo, a ověřovat, jak se to stalo. Nebo nestalo. Na tomto principu se dalo vybudovat ledacos. A tak Fernando Hoose I. budoval. Nesmrtelný děd Fernando Hoose I. byl génius. Fernando Hoose III. nikoli.

Do sluncem prozářeného pokoje vešel sloužící tajemník se snídaní.
„Dobré ráno, Jonesi,“ pozdravil Fernando v dobrém rozmaru.
„Nejmenuji se Jones, pane. Jmenuji se...“ nedokončil dotčené sloužící.
„Ále, na jménech nezáleží, klidně mi říkejte Jones,“ řekl s úsměvem Fernando.

„Ano, pane.“
Sluha servíroval snídaní na stříbrném tácu. Fernando pozoroval servírovanou snídaní a pak se zakabonil: „V sobotu je přeci vždy horká čokoláda, Jonesi.“
„Dnes není sobota, pane,“ odpověděl Jones. „Je úterý.“
„Není sobota?“ zamařil se Fernando. „Proč ne? Zařídte to nějak, umíte to přeci!“
„Pane, víkend jste nám vyhlásil již předevcírem.“
„No a?“
„Mohl by si toho někdo všimnout. Třeba zaměstnanci. Znáte je.“
„No a?“
„Mohly by nastat nepokoje. Víkendy se neplatí a neplánované už vůbec ne.“
„No a?“
„Nepokoje by mohly vést ke stávce.“
„No a? Vadilo by nám to?“
„Vzhledem k nepotřebnosti našeho úřadu ne, pane.“
„Tak vidíte.“
„Jenomže to by přilákalo pozornost, a taky by úřad mohli zrušit, pane.“
„Myslíte?“ Fernando znejistil. „Tak ať ho zruší. Nařídte sobotu,“ rozhodl.
„V sobotu pravidelně přijíždí váš nesmrtelný děd, pane,“ připomněl sluha-tajemník Ferdinandovi.

Fernandovy oči se smrštily do úzkých štěrbin. Zase zapomněl. Vidina příjezdu nesmrtelného prapředka byla přesvědčivý argument proti změnám v kalendáři.

„Dobrá, ať je tedy po vašem. A co že je vlastně za den, Jonesi?“
„Čtvrtek, pane.“

Posadili nás do místnosti. Podle počtu ošuntělých židlí, nápisů vyrytých do zdi a podivného zápachu jsme usoudili, že se jedná o zasedací místnost.

„Jde o seznámení se s cílem kontrolní mise,“ sdělil nám maník, který nás sem podle předpisů zavedl. Zamkl nás a zmizel. Vrhli jsme se na chlebičky a vyčpělé nápoje.

„No konečně!“ zaradovali jsme se. „Konečně nám někdo něco řekne.“ Zasedací místnost byla ověšená obrázky, které propagovaly úspěchy předchozích misí a expedic Státního úřadu pro kontrolu, v jehož službách jsme se více méně dobrovolně ocitli. Prohlíželi jsme si je a někteří se nestačili divit.

„Elvis ještě stále trochu žije! Ověřeno 30. 9. 2006,“ hlásal nápis pod fotografií dementního roztomilého staříka na kolečkovém křesle před branou honosně vyhlížejícího sanatoria.

„No prosím!“ radoval se z objevu první pilot. „A podívejte na tohle!“ ukázal na zažloutlý plakátek, který hlásal: „Objevení Austrálie potvrzeno 12. 1. 1911.“

„A co má být to-tohle?“ ukazoval kuchař prstem na obrázek, který se krčil mezi úředním potvrzením z března 1870 o funkčnosti vývěvy a listopadovým vyvrácením správnosti teorie relativity z roku 1978.

„Požární směrnice. Ověřené.“

„Poslyšte,“ nechal se slyšet druhý pilot. „Co asi pošlou přezkoumat nás?“

„S Elvisem se asi nepotkáme.“

„A v požárních směrnících už taky mají jasno.“

„Se to brzy dozvíme.“ A taky že jo. Klíč zarachotil v zámku a do zasedačky vešel agilní stařík a mdle vyhlížející chlapík v drahém obleku a v papučích. Oni zírali na nás, my zírali na ně. Za nimi všechno přezíral maník s klíči.

„Kdo jsou ty lidi, Jonesi?“ zeptal se ten v papučích toho starého.

„Členové naší nové kontrolní expedice SUK131428, pane. Přihlásili se na inzerát.“

„Aha. A co budou přezkoumávat?“

Ten starý se k tomu v papučích naklonil a něco mu pošeptal.

„Třeba to vědí oni,“ napadlo toho v papučích. „Víte něco o naší misi?“

„Ne,“ přiznali jsme se.

„Vidíte, taky vědí prd,“ poznamenal mladší ke staršímu.

„Máte pravdu, pane. Jenom tu ztrácíme čas...“

„Opravdu?“

Odešli.

„Co to bylo za lidi?“ zajímalo mě.

„Asi taky nevědí, co je jejich mise,“ žertoval první pilot.

Fernando nenáviditelně sledoval mouchu, která se provokativně proměňovala po lustru.

„Co máme dnes v plánu, Jonesi?“ zeptal se tajemníka, který vklouzl do haly.

„Od jedenácti je tiskovka, pane.“

„Tiskovka?“

„Ano, pane. Měli bychom podle zákona aspoň trochu přiznat ten náš nový projekt.“

„Ach, jistě. A jaký, Jonesi?“

„Ten, o kterém v podstatě nic nevíme.“

„A který to je?“

„Ten nový. 131428. Napadlo mne, že bychom ho mohli prozatím označit za vysoce utajený a získat čas, během kterého se o něm snad něco dozvíme.“

„Dobrý nápad.“

„Děkuji. Řeknu to novinářům.“

„Ano, ano, máte pravdu. A budou tam spolehliví novináři?“

„Jen ti loajální, pane. Sám jsem dohlížel na výběr. A nejmenuji se Jones, pane.“

„No tak, Jonesi, na jménech nezáleží. Klidně mi říkejte Jonesi. Jsme přeci přátelé.“

„Jistě, pane.“

Pak na nás zapomněli. Přechkali jsme v přípravném sále noc a ráno nás vyhodila uklízečka. Maník, co nás přivedl, nás sprdnul hned, jak nás našel a obvinil z porušování předpisů, a my se začali naivně radovat, že nás z mise vyloučí. Pak ale jiný maník sprdnul prvního maníka a další maník druhého maníka a my všichni pak třetího maníka, který zavolal čtvrtého maníka, který nás pak zase zamknul v naší kruhové čekárně. Aspoň byla nějaká zábava. Pak jsme ještě my sprdli druhého pilota, který se chtěl družít, a byl klid.

Pak do čekárny nakoukl další maník. „Připravte se na tiskovku,“ houkl na nás.

„Tiskovku?“

„Hlavně žádný pitomý otázky,“ pohrozil nám.

„Jasně,“ ubezpečili jsme ho.

„A ani odpovědi,“ dodal a zase nás zamknul.

„Zahajují tiskovou konferenci,“ oznámil řídící tiskové konference, opírající se o dřevěný pultík s velkým nápisem Státní úřad pro kontrolu. V hledišti pospávalo několik novinářů a my seděli na židličkách proti nim. Byli jsme navlečeni do světečnických uniforem kontrolních úředníků. Vypadali jsme jako idioti. A cítili se velmi podobně.

„Je mojí milou povinností vám sdělit, že existuje něco jako projekt přezkoumání pravděpodobně vesmírného projektu s označením SUK131428. Dámy a pánové, dovoluji vám představit kontrolní astronauty, kteří misi provedou,“ hřímal vedoucí tiskovky a máchl rukou kamsi do neurčita směrem k nám. Povstali jsme, uklonili se a několik méně zkušených žurnalistů v publiku zatleskalo.

„A nyní je mou milou povinností představit vám velitele výpravy. Zkušného velitele. Jako náhradník se zúčastnil již bezpočtu našich přezkumných misí. Dámy a pánové, potlesk pro kapitána-velitele.“ Opět skrovný potlesk.

Na pódium se přikolébá starší mužík. Jeho uniformu zdobilo bezpočet vyznamenání. Ty, které se nevešly na jeho hrud, měl připíchané porůznu na límci, klokách a něco málo i na švihácky nasazeném baretu. Mužík se posadil vedle nás na volnou židli. Otočil se na nás a po chvilce přemýšlení prohodil: „Jsem váš kapitán. Velitel.“

„A nyní pronese několik slov ředitel Kontrolního projektu, vedoucí Kontrolního úřadu, velevážený pan Fernando Hoose III.“,“ hulákal konferenciér. K řečnickému pultu se nejistě přišoural dezorientovaný chlapík v obleku a domácích papučích... ten, který nám posledně o naší misi nic neřekl a po-dezíral nás, že o ní něco víme my.

„Děkuji, Jonesi,“ řekl.

“...“

„Má někdo nějaké dotazy?“ zeptal se konferenciér po chvíli hlubokého ticha.

Postavil se doktor. „Chtěl bych vědět, jaký účel naše výprava má.“

V davu novinářů se zvedla ruka a na pokyn její majitel vstal. „Účel vaší výpravy je tajný.“

„Můžete to objasnit?“ nedal se doktor.

„Státní zájem a stupeň utajení toto neumožňují, pane,“ odpověděl sebejistě novinář.

„Víte se proč?“ unavoval doktor.

„To je tajné,“ ozval se další tajnůstkář.

„Prosím, otázky k věci,“ vmísil se do diskuse nevrle správce tiskové konference.

Postavil se inženýr. „Jaký pohon má naše loď?“

Další novinář se napružil. „To v tuto chvíli není známo. Buďto jaderný nebo vodík. Možná setrvačnick.“

Postavil jsem se. „Je něco známo?“

„Ne,“ ujistil mne další novinář.

„Ještě nějaké dotazy?“ ptal se správce.

„Už je konec tiskovky?“

Byl.

„Vynikající tiskovka,“ pochvaloval si Fernando III., když seděl v limuzíně.

„Byl jste báječný, pane.“

„Vím.“

„Na veřejnost nic neprosáklo. Získáme čas. Snad ty informace o té misi někde najdeme. Hlavně, komu poslat účet.“

„To je možné, Jonesi. A co když žádné informace nejsou?“ štoural Fernando. „To pak žádné neseženeme.“

Jones mlčel.

„Když žádné neseženeme,... nebudeme žádné mít,“ dedukoval Fernando a cítil se z toho všeho unavený. „Co budeme dělat?“ Začal to pozvolna vzdávat. „Nakonec...“ začal se své myšlenky sám smát, „si budeme muset něco vymyslet.“

„Přesně tak, pane,“ pokyvoval Jones hlavou. „Jen by mě zajímalo, proč ten počítač neustále provádí přípravy k zahájení mise. Vypadá to, že ji budeme muset opravdu uskutečnit bez ohledu na to, jestli o ní něco víme nebo ne. Když se nám nepodaří obelhat počítačový systém, budeme muset obelhat veřejnost,“ rozumoval Jones. Fernando usnul. Už neslyšel jeho teorii, která zněla přibližně následovně: „Ze zkušeností nakonec stejně víme, že pravda jako taková neposkytuje luxus flexibility jako lež, pane. Takže je to možná takhle lepší. A mimochodem, nejmenuji se Jones,“ dodal.

Opět jsme seděli v té kruhové čekárně a čekali. Mlčeli jsme a všem nám vrtalo hlavou to samé. Kam nás to vlastně chtějí poslat? Naše chmurné úvahy přerušil příchod kapitána-velitele.

„Jmenuji se Kapitán Velitel 1. stupně a vy jste moje posádka.“

To jsme věděli.

„Nic víc vám zatím nemůžu říct, protože nic víc mi nikdo neřekl. Dotazy?“ Nečekal na odpověď a pokračoval. „Cokoli budete po mě chtít, zapíšete do knihy žádostí. Jen tak to vezmu na vědomí. Jasně?“

„Úplně všechno?“ ptal se vyděšeně první pilot.

„Tady je kniha žádostí,“ řekl úsečně kapitán-velitel a podal nám tlustou knihu s nápisem Kniha žádostí 1. Pak beze slova odešel.

„Doufám, že umíte všichni psát,“ žertoval inženýr.

„Jak to myslíte?“ urazil se rezervní pilot.

„Analfabeti to v naší posádce budou mít komplikované.“

„Nejenom analfabeti,“ povídám.

Do kruhové místnosti vtrhl uniformovaný maník.

„Řekl jsem žádný blbý otázky!“ hulákal na nás, protože ho předtím nejspíš seřvala pěkná řádka jiných maníků. Aspoň podle toho vypadal. A my byli na řadě.

„Blbý otázky?“ zeptal se inženýr.

„Jo, blbý jako tahle!“ brunátněl uniformovaný zřízenec. „O misi už nikomu ani slovo!“ Ukázal na nás výhruzně prstem.

„To nebude problém,“ zabručel doktor.

Fernando se pohodlně usadil a začel se do čerstvého vydání bohatě ilustrovaného časopisu o krajkách.

„Stejně by mě zajímalo, jestli někam poletí,“ dráždil v hlavě matnou vzpomínku na aktuální kontrolní expedici, kterou právě zatajili veřejnosti.

„No, ono to ještě není jisté, pane...“

„A co, Jonesi?“

„Jestli poletí. Nevíme kam a nevíme, proč by měli letět. Však víte. O misi nevíme zhora nic a vymyšleného taky ještě nic nemáme. Jediný, kdo o misi může něco tušit, je počítač. A ten si mele svou. Peníze momentálně nejsou ani na to, aby letěli tam nahoru, ani na to, abychom je poslali někam jinam. Minulá expedice měla jaksi, ... ehm, větší vícenáklady. Zejména pohřby a odstupné rodinám uhynulých se prodražily. A pojišťovna nám nedala ani vindru. Dala nás k soudu. Za způsobenou škodu. Ale když pošleme misi například někam jinam, částka, kterou nemáme, bude sice taky vysoká díky vícenákladům, které nastanou. Ale ty vícenáklady pak můžeme zdůvodnit snížením původních nákladů.“

„To zní rozumně,“ vyjádřil se pochvalně Fernando. „A co to znamená?“

„Znamená to, pane, že i když utratíme v konečném výsledku víc, než nemáme, pořád se můžeme odvolávat na to, že jsme na počátku vybrali úspornější variantu. Ať už bude jakákoli.“

„Aha.“

„Teď jde o to, aby někdo rozhodl co dál, pane.“

„Tak to rozhodněte, Jonesi. Mně je to jedno. Pošlete je třeba do aleluja.“

„Výborně, pošleme je třeba... třeba pod moře. Nebudou na očích. Můžou brouzdat dno oceánu. Zkoumání to neovlivní. Otázka je, jestli to vydrží raketa. Přinejhorším se dá celý projekt stopit.“

„No výborně, Jonesi. Ale... ale co když to pak vyplave na povrch?“ znejistěl Fernando po chvíli, sám překvapen svou bystrou úvahou.

„Je tu ještě jedna možnost, pane, ale značně riskantní.“

„Sem s ní, Jonesi.“

„Můžeme vyhlásit, že je posíláme pod vodu, abychom ušetřili, a přitom je poslat tam nahoru. Výzkumnou ponorku nám přednedávnem zabavili,

protože nevyhovovala předpisům. Zbývá nám jen raketa. Ta japonská. Ta ještě vyhovuje.“

„A proč je tam vlastně posíláme, Jonesi, když na to nemáme?“ komplikoval věc Fernando.

„Těžko říct, pane. Veškeré informace se někam ztratily. Ale nějaké peníze na vyslání mise co nemáme, někde seženeme. Udělíme pár pokut nebo nezaplátíme zaměstnancům. Takže je to vlastně jedno.“

Fernando přemýšlel. Pak mrzutě mávnul rukou. „Když myslíte. Ať táhnou třeba k čertu.“

„Nesmí se to ale nikdo dozvědět,“ varoval Jones.

„Tak to nikomu neřeknem. Já na to zapomenu a vám plně důvěřuji Jonesi. Znáš vás už přeci takových let.“

„Nejmenuji se Jones, pane.“

„No tak, Jonesi, víte, že mi na jménech nezáleží. Klidně mi říkejte Jonesi.“

Blížil se den startu. Upadali jsme na mysl. Snažili jsme se vyzvědět něco o naší misi od zaměstnanců komplexu, ve kterém nás přechovávali. Jenomže jak jsme zjistili, nevěděli o nic méně, než jsme nevěděli my.

Odpoledne toho dne nám rozdali skafandry. Udivilo nás, proč máme kyslíkové bomby se šnorchly. O tom, že by byl na palubě výcvikový kurz potápění nám nikdo nic neřekl. A protože nám toho neřekli pravděpodobně víc, tato možnost se vyloučit nedala.

„Mám špatné prý-prýmky!“ ozval se kuchař. Podívali jsme se na jeho prýmky. „Mají tu být zkřížené va-vařečky a pra-prasečí hlava,“ stěžoval si. Měl pravdu. Na jeho prýmcích bylo něco, co připomínalo futuristický autogen.

„Z toho si nic nedělejte,“ povídám, „podívejte na moje.“ Ukázal jsem mu svoje.

„Co co co to jako má by-být?“ zeptal se. Neměl jsem ponětí.

„Co jste dělal v civilu?“ zeptal se se zájmem doktor a přistoupil k nám.

„Pošťáka.“

„Ukažte?“ Doktor si vážně prohlížel moje prýmky. Pak mi je vrátil. „Myslel jsem, že na palubě budou aspoň telefony nebo vysílačka.“

Nechápavě jsme se na něho podívali. „Proč myslíte, že nebudou?“

„Máme vás.“

Fernando Hoose III. byl ten den stejně netečný jako obvykle. Jediné, co ho zajímalo, bylo to, že již odpoledne se objeví jeho nesmrtelný děda. Byla totiž sobota. Nesmrtelný stařec nezastíral svou přímočarou nenávist

ke svému vnukovi. Nenamáhal se ji zakrývat ani ve společnosti, a tak připravil Fernandovi nejednu pernou chvilku, na kterou by rád zapomněl. Ovšem oproti jiným věcem, na které mladý Fernando zapomínal samovolně, tyto mu zůstávaly v paměti. Pamatoval si tedy jen zažitá traumata, a ta ohlodávala netečné zbytky jeho sebevědomí.

„Dnes je start, pane,“ všoural se do místnosti sloužící Jones, a přerušil tak čůrek Fernandezových myšlenek.

„Dostihy?“ otočil se na něj s náznakem zájmu Fernando.

„Nikoli, naše nová přezkumná expedice, pane. Dnes někam startují.“

Fernando se znechuceně otočil a mocně zabafal z doutníku. „A už jste rozhodl, kam je pošleme?“ zeptal se po chvíli.

„Ten stroj je pane vůbec risk uvést do pohybu. Částečně se nám odlomil palivový systém a hydraulika netěsní. Palubní počítač má vir a navigační systém má odchylku, se kterou naše galaxie ani nepočítá. Někam se nám ztratil návod k použití. Navíc nám zmizelo osm uklízečů.“ Fernando mlčel. Podobné nepříjemnosti tušil a byly mu zcela ukradené. „To zmizení jim strhnete z gáže, Jonesi,“ nadhodil Fernando a Jones pokračoval.

„A tak nás napadlo, že když je loď v takto jaksi nepřilíš dobrém stavu, že ji zkusmo vystřelíme na oběžnou dráhu. No, a v případě, že něco pravděpodobně selže, necháme ji spadnout do moře.“

„No výborně...!“ pookřál Fernando. „A nevšimne si toho někdo?“

Jones se zatvářil sebejistě. „V takovém případě označíme nehodu za úmysl, pane. Běžná rutinní praxe. Aby šla ponorka rychleji a hlavně úsporněji ke dnu, musí raketa padat z větší výšky.“

„Výborně, Jonesi. Takže bychom je měli z krku. Věděl jsem, že je na vás spolehnutí.“

„Nejmenuji se Jones, pane.“

„To máte jedno Jonesi, klidně mi říkejte Jonesi.“

Navlékli jsme se do skafandrů. Jako idioti jsme si připevnili kyslíkové masky a natáhli šnorchly. Vyšli jsme na rampu vedoucí k podivně vyhlížejícímu monstru. K naší kosmické lodi.

„Teď nám pomůže už jenom záznak,“ procedil mezi zuby doktor.

„Nechte si to.“

Jako jednotka protichemické ochrany jsme vešli do lůna našeho korábu. Pamatoval už lepší časy. Sice dávno, ale možná si je pořád pamatoval. Uvnitř stroje na nás čekal náš kapitán. I on měl na zádech dvě kyslíkové bomby a u pusy šnorchl.

„Proč máme vlastně ty šnorchly?“ zeptal se druhý pilot, který měl pocit, že toto vybavení snižuje jeho důstojnost druhého pilota.

„Nasadte si šnorchly a zkontrolujte přívod kyslíku,“ ignoroval jeho otázku kapitán-velitel.

„Máme přeci letět a ne se potápět!“ nedala se dvojka.

„Byl jste někdy tam nahoře?“ zeptal se inženýr brunátného druhého pilota.

„Ne.“

„No, tak jak můžete vědět, že to nebudete potřebovat?“

„Ste nějakej chytřej,“ urazil se dvojka.

„To máte pravdu,“ řekl inženýr a nasadil si potápěčské brýle.

„Ty brýle nemaj sklo,“ povídám hned vzápětí, kdy tuto skutečnost zjišťuji.

„Byl jste někdy tam nahoře...?“ zeptal se mě druhý pilot a myslel si, že je vtipný.

Fernando Hoose III. dorazil do řídicího centra letu. S pytlek popcornu se pohodlně usadil před obří obrazovku, která snímala přípravy ke startu.

„Nic lepšího nedávají?“ Naklonil se k Jonesovi a hlavou kývnul směrem k obrazovce.

Halou zaznělo odpočítávání před startem. Celá budova se podezřele roztrásla a byl cítit dým.

„devatenáct... osmnáct... sedmnáct... šestnáct...“

„Zkratke to!!“ zařval kdosi.

„... čtyři... tři... dva... jedna... start!!!“ A nic se nestalo.

„Nic se neděje,“ všiml si Fernando.

„Zkrátily odpočítávání, pane. To pak probíhá start vždy s větším zpožděním. Je to napínavější.“

„Aha,“ nechápal Fernando.

Na obří obrazovce se začal z kosmické lodi valit dým. Pak to bliklo a objevil se seznam sázek. Pozemní personál ožil.

Jones se naklonil a omluvně sděloval Ferdinandovi pološeptem: „Jsou jako děti, pane. Sází na úspěch startu.“

Fernando se rychle postavil. „Chcete mi říct, Jonesi, že se tady za moje státní peníze uzavírají sázky?!“

Jones zbledl. „Ano. Poněkud tomu tak je, pane.“

Fernando zlostně koulel očima a sledoval na obrazovce, jak se s hřmotem kovové monstrum odlepuje od země. Vše se tráslo.

„Poměr sázek 30:70!“ informoval někdo.

„Můžu ještě vsadit, Jonesi?!“ zařval do burácení motorů Fernando.

„Jistě, pane.“

„Výborně. Vsaďte za mě.“

„A na jakou variantu, pane?“

„Na tu správnou, Jonesi. Zařídte to.“
„Jistě, pane. Nejmenuji se Jones. Jmenuji se...“
„To máte jedno,“ mávl rukou Fernando, a mimoděk tak rozsypal po zemi plnou hrst popcornu.

Pevně nás přivázali k prošoupaným sedačkám. Nasadili nám skafandry a pod ně upevnili potápěčské brýle se šnorchly. Zvláště kyslíkové bomby na zádech byly velmi nepříjemné. Ergonomie kosmických sedaček s nimi pravděpodobně nepočítala. Všichni, až na kapitána-velitele, jsme si připadali poněkud divně.

Kapitán-velitel zapínal knoflíky a tlačítka a hovořil s řídicím centrem. První pilot ho vydešeně pozoroval. Druhý pilot trucoval na protest toho, že se neúčastní aktivně startu.

„Devatenáct... osmnáct... sedmnáct...“ odpočítával monotónní hlas ve sluchátkách.

„Hydraulika-tlak minimální...“ hlásil flegmaticky kapitán-velitel.

„... šestnáct... patnáct...“

„... palubní počítač mimo provoz, navigace disfunkční...“ pokračoval.

„... čtyři... tři... dva... jedna... start!!“

Nic se nestalo.

„Já to věděl!“ zabědoval druhý pilot. „Všechno v hajzlu!“

„Díky bohu!“ zavrčel doktor.

Zatímco jsme začínali věřit na zázraky, druhý pilot se rozplakal. Doktor mu chtěl říct nějakou povzbudivou invektivu, když tu se najednou celý stroj zatřásl. Nadskočil. „My opravdu startujeme?“ vyděsil se kapitán-velitel. Stroj mohutně zavrzal a v lomozu padajících věcí se pozvolna začal sunout směrem vzhůru. To byl nejspíš opravdu start. A konec zázraků.

„Mohli by si na nás sázet... takovej nervák!“ zařval do všeobecného křaválu inženýr.

„Sázky ještě stále přijímáme...“ zapraskalo nám ve sluchátkách.

Fernando se během zpáteční cesty v limuzíně nervózně vrtěl. Plnou vahou na něj dolehlo nadcházející setkání s jeho dědem. Zvedal se mu žaludek a v uších mu zněl starcův ocelový hlas.

„Ach, bože,“ posteskl si.

Limuzína zastavila před rozlehlou budovou Úřadu.

„Nóó, tady jseš, darmožroute!!“ rozlehl se po chodbách hlas Fernanda Hoose I. Nesmrtelného. Třetímu se na schodech podlomila kolena.

Fernandův děd přecházel po schodišti a cynickým pohledem sledoval Fernanda.

„Ještě, že tě nevidí tvůj otec!“ zahřímal.

„Víte přeci, že můj otec je neznámý,“ zakňučel Fernando.

„Ještě, že tak. Osypal by se hnusem,“ posmíval se Fernando nejstarší.

Fernando nejmladší se posadil do křesla a s nechutí pozoroval starce, jak se začítá do Metropolitní Gazety ze čtyřicátých let, kterou si s sebou vždy kdovíproč nosil.

„Pořád ta válka,“ bručel si pod vousy, zatímco Jones servíroval. „Měl bys narukovat,“ řekl pak směrem ke svému vnukovi. Ten zarytě mlčel. Pak chvíli mlčeli oba.

„Naše kontrolní expedice dnes odstartovala, pane,“ oznámil s podlézavým tónem Jones, který se objevil s podnosem a šálky kávy a s komickou parukou na hlavě.

„No výborně!“ rozjasnil se stařec. „Vidím, že Úřad stále šlape. Co ověřujete?“

„To je tajné, pane.“

„Vždycky je to tajné.“

„Tentokrát mimořádně, pane. Nevíme to ani my.“

„A kdo to ví, hernajs?!“

„Obávám se, že nikdo, pane.“

„Členové expedice?“

„Ne, pane.“

„Předseda vlády?“

„Taky ne, pane.“

„Vy snad?!“

„To nemohu říci. Je to tajné, pane.“

Po několika minutách pohybu, který šlo vzdáleně nazvat letem se konečně stroj dostal do horizontální polohy.

„To byl start.“ Vysoukal ze sebe roztřesený inženýr.

„Neřekli mi, že budu startovat!“ Mumlal si pro sebe kapitán-velitel. Zkrátka mu toho neřekli snad ještě více než nám.

„Jo. Start,“ povídám s pohledem upřeným z okna, za kterým se Země zoufale vzdalovala a začínala vypadat absurdně a bezvýznamně.

„Vypadá to, že start jsme přežili,“ konstatoval první pilot.

„Před startem mě vždycky vystřídali,“ fňukal velící kapitán.

„Zeptej se, jestli je v pořádku.“ Povídám prvnímu pilotovi a házím mu knihu žádostí.

Kapitán-velitel byl v pořádku. „Bohužel, jsme nejspíš na oběžné dráze,“ informoval nás. „Takže, teď přistoupíme k plnění úkolů naší mise.“

Nastalo ticho. Čekali jsme, až nám kapitán-velitel konečně sdělí cíl nebo aspoň teoretické poslání naší výpravy. Doktor sáhl po knize žádostí a něco

do ní načmáral. Pak ji hodil kapitánovi. Ten si text přečetl. „Jak to mám sakra vědět?!“ vybuchl. „Myslel jsem, že vy to víte.“

„My to nevíme,“ zapsali jsme s prvním oba současně do prachu na podlaze.

„Vy to nevíte?“ zeptal se kapitán velitel.

Doktor napsal do knihy žádostí patričná dvě písmena. Kapitán-velitel na ně chvíli civěl a pak to rozseknul. „Na tom nezáleží. Cíl expedice se musí splnit za každou cenu.“

Zatímco starý Fernando pročetl zažloutlé stránky Metropolitaní Gazety a mladý Fernando se snažil na sebe ničím neupozornit, přiloudal se do pokoje Jones v paruce a s telefonem.

„Volá vás váš bratranec, předseda vlády, pane,“ řekl a podal sluchátko ledému Fernandovi.

„Eh,“ odkašlal si do sluchátka.

„Fernando, tady předseda vlády. Tvůj bratranec. Armáda mi sdělila, že něco vylítlo směrem na oběžnou dráhu. Nemáte v tom náhodou prsty vy?“

Fernando se tázavě podíval na Jonese, který souhlasně pokýval hlavou. I Fernando mlčky pokýval hlavou.

„Tak jo nebo ne?!“ zachrastil hlas ze sluchátka.

„Jo.“

„Sakra, co je to zase za projekt?“

„Je... je tajný, bratranče.“

„To mi je jasný. A kdo o něm ví, sakra?“

„Nikdo.“

„Teď o něm ví armáda. Nevědí nic. Chtějí něco vědět!“

„Vymysli si něco, bratranče,“ zaprosil Fernando.

„Jak vymysli si něco?! Posledně jsi mi řekl, že to byl maltský špionážní satelit, a hned druhý den jsme Maltě málem vyhlásili válku! Nemůžete si ty svoje kšeftíky dělat tak, aby o nich nikdo nevěděl?!“

„Řekni, že to byl druhý maltský satelit,“ improvizoval Fernando III., jak nejlépe dokázal.

„To by šlo...“ zapraskalo ve sluchátku.

„Řekněte, že to byl třetí maltský satelit. To je zmate...“ radil Jones.

NĚKOLIK KAPITOL PROSTŘEDNÍCH

„Spojte mě s řídicím centrem,“ přikázal kapitán-velitel. Jenomže to bylo vyloučeno. Palubní počítač nefungoval. Na obrazovce vytrvale setrvala hláška SYSTÉM WINDOWS JE NAPADEN VIREM. Tu a tam se však objevila nadějná hláška: MÁM PŘEDSTÍRAT, ŽE SYSTÉM NENÍ NAPADEN VIREM? A pak V PŘÍPADĚ, ŽE SI NEVÍTE RADY, KONTAKTUJTE ZÁKAZNICKOU LINKU MICROSOFT.

„Co budem dělat?“ ptám se, protože mě to docela zajímalo.

„Zavoláme na zákaznickou linku Microsoftu,“ poradil druhý pilot.

„No, vidím, že se v podobných situacích vyznáte,“ ocenil ho doktor.

„No jo, ale telefon jde přes palubní počítač,“ prudil pilot první.

„A ten nefunguje,“ přihodil jsem.

„Nemůžeme zavolat,“ uzavřel naprosto logicky druhý pilot. Fakt se vyznal.

„Tak je to na vás,“ povídá mi doktor.

„No jo, máme přeci po-pošťáka!“ radoval se kuchař.

Ještěže byl čas oběda. Rýžový nákyt bodnul. A to doslova. Rýže byla nedovařená, a tak v krku píchala.

„Človče, jste vy vůbec kuchař?“ zajímal se inženýr.

„Nej-nejsem,“ zajíkal se kuchař a zdálo se, že chce ještě něco dodat.

„To jsem si mohl myslet,“ zabručel doktor a dál věci nevěnoval pozornost. Zaujal nás totiž příchod kapitána-velitele. Tvářil se zachmuřeně.

„Pokud jsem já váš velitel a vy moje posádka, pak bych vám měl velet.“

Měl pravdu. Abychom nepřetrhli křehkou nit jeho myšlenek, nic jsme nikam nepsali. Ale ani to nestačilo. Kapitán se hluboce zamyslel a už nepromluvil.

„Napiš mu do knihy, jestli bude jíst,“ povídám.

„Ale ano,“ ozvalo se, když dočetl.

Telefonát bratrance-předsedy vlády Fernanda ani tak z míry nevyvedl. Bylo mu srdečně jedno, co armáda ví nebo neví, a co si o tom myslí. Na poslední případ s Maltou se kupodivu docela dobře trochu pamatoval. Poslali tenkrát do vesmíru jakousi přezkumnou misi. Armádní radary ji zaregistrovaly a Fernando si výmluvu vymyslel, když sledoval zedníky při práci, a vůbec ho nenapadlo, že by opravdu mohla existovat země s tak zákeřným jménem. Malta. Malťani. Pousmál se. To byla chyba.

„Je ti něco k smíchu?!“ zareagoval okamžitě nesmrtelný stařec.

„Ne, pane.“

„Tak se nesměj. Dokud jsem tady, nedělej vůbec nic. Nemluv.“

„Ano, pane.“

„Nebud,“ umlčel ho stařec.

Fernando Hoose I. nebyl v jádru zlý člověk. Nebyl hodný, ale rozhodně nebyl dobrák. Svého vnuka nenáviděl a odmítal se zabývat otázkou proč vlastně. Prostě to tak bylo a bylo mu to jedno. Fernando Hoose I. neměl zkrátka rád komplikace.

„Tahle válka už trvá moc dlouho,“ posteskl si starý Fernando I. nad novinami.

„A nejhorší je, že se fronty nehýbou. Stagnuje to. To není dobře. Špatně se to bude přezkoumávat.“ Fernando III. se ani nepohnul. Podle příkazu se snažil nebýt.

„Války jsou pro náš úřad dobré,“ pokračoval stařec. „Aby se zjistilo, jak probíhaly, proč byly a kdo opravdu vyhrál... za to si každá vláda ráda zaplatí. A nejenom vláda.“

Fernando Hoose I. si spokojeně ukazováčkem hladil pleš. „Sice se to někdy vymkne z rukou. Tyhle kontroly válek. Nějakaj pablbl udělá při rekonstrukci chybu a je z toho najednou válka nová. Třicetiletá. Pak stoletá. Nebo třeba války v Punsku. Ten, kdo kontroloval 1. punskou válku, to pěkně zkopál.“ Pak se stařec zadíval na nehybného Fernanda. „Možná by se měla ta 2. punská válka taky přezkoumat.“ Ožil. „Spoj se s punskou vládou a nabídni jim to,“ přikázal bledému vnukovi.

Během oběda došlo k nepříjemnému incidentu. Druhý pilot se poranil vidličkou.

„Za...za zavolejte doktora!“ hulákal kuchař a snažil se zachytávat tekoucí krev do hrníčku na kafe.

„A co já s tím?“ zeptal se doktor, když ohledal raněného.

„Jste přeci doktor, ne?“

„No to ano, ale s tímhle nemám nejmenší zkušenosti.“ Necháпали jsme.

„Jste se ještě nesetkal s jazykem připíchnutým vidličkou k patru?“

„Já osobně ne. A pochybuji, že se s ním někdy setkala sama medicínská praxe. Ostatně, já medicínu nestudoval, tak mě do toho netahejte,“ bránil se doktor.

„Vy jste nevystudovaný doktor?“ necháпали jsme.

Druhý pilot cosi zahuhlal. Propíchnutý jazyk ho asi hodně bolel.

„Co se tu děje?!“ zazněl nad námi hlas kapitána-velitele. To bylo na dlouhé psaní, během kterého druhý pilot nevýslovně trpěl. Kapitán-velitel si přečetl zápis.

„Tak mu ji sakra někdo vytáhněte!“ přikázal.

„Ať si ji vytáhne sám,“ řekl inženýr.

„Jste vy vůbec doktor?“ otočil se na doktora, který s odporem sledoval vyprošťování vidličky. „Samozřejmě!“

„Tak proč jste mu nepomoh?!“ vzkřikl téměř hystericky první pilot.

„Nebylo zjištěno cizí zavinění a úmyslné sebepoškozování se nedá prokázat.“

„Bože, on je právník,“ povídám.

„Co máte v úmyslu s tou krví?“ ptal se právník kuchaře a jeho hrníčku na kafe.

Fernando Hoose III. seděl sklesle v křesle, kouřil vyhaslý nedopalek doutníku, který tu zanechal jeho nesmrtelný praděd. Věnoval se své činnosti z nejoblíbenějších. Krajkování. Fernando tuto podivuhodnou dovednost pochytil v sirotčinci od jedné z ošetřovatelek, která pak jeho um a talent dokázala velmi výhodně finančně zúročit. Zašla dokonce tak daleko, že Fernanda tajně v sirotčinci držela i dávno po dovršení jeho plnoletosti a inkasovala za jeho krajkované zázraky. Fernanda, tehdy ještě ne III., ze sirotčince vymámil právě až jeho prapředek s číslem 1. Samozřejmě, že ne z vlastní vůle. Fernando Hoose I. neměl o jeho existenci sebemenší poněti. K tomuto nerozváznému činu ho donutila jeho čtvrtá manželka. Fernando I. se doposud nedozvěděl, proč vlastně.

„Pane, je čas připravit se na ples,“ nakoukl dveřmi do pokoje Jones.

„A musím, Jonesi?“

„Pane, nemusíte, ale vzhledem k vašemu postavení a majetku je více než vhodné tyto charitativní akce podporovat.“

„Nestačí poslat šek, Jonesi?“ zakřučel Fernando.

„Bohužel ne, pane. Kdyby to udělal každý, společenské charitativní plesy by pozbyly význam.“

„Oni nějaký mají?“

„Ano, pane. Přeci získávat finanční prostředky na dobročinné účely.“

„Aha. Zapomněl jsem.“

„Nevadí, pane. Jaké papuče vám mám připravit?“

„Ty fialové s delfinky, Jonesi.“

„Ano, pane. A nejmenuji se Jones, ale John.“

„Promiňte, Jonesi. Zapomněl jsem.“

„Nic se nestalo, pane.“

„Jste hnusák a pokrytec!“ hulákal druhý pilot na doktora. „Málem jsem kvůli vám umřel!“

„To snad ne,“ oponoval doktor.

„Tak aspoň vykrvácel!“
„To je relativní. Kdybyste byl zběhlý v požívání pokrmů přiborem, nemusel jste málem mojí vinou vykrvácel a možná i zemřít.“
„To se mohlo klidně stát komukoli z nás!“ nedal se druhý pilot.
„To dost těžko.“
„Nechte si to.“ brunátněl druhý pilot. „Kdyby byl na palubě pořádný doktor, tak by se to nestalo!!“
„To máte pravdu. Odhalil by vás už dávno a přikázal jíst lžící. Nebo brčkem,“ nedal se doktor.
„???“
„Nechte si to!“ bránil se rezervní letec.
„Co byste mu řekli?“ otočil se doktor na nás.
„Že je idiot.“
„To je urážka!! Hned, jak se vrátíme, tak podám žalobu!“ kvílel bolestí druhý pilot.
„Tak ať vám to vyjde,“ hihňal se doktor a usrkával jakýsi ohavný mok.
„Měl byste si sehnat právníka,“ dodal.

Fernando Hoose III. kráčel po kobercem pokrytých schodech do velkého sálu. Jak tak koukal, byli tu všichni, jejichž bankovní konta něco znamenala. Ministři, průmyslníci, premiér, všichni v doprovodu manželek nebo něčeho na ten způsob, a on. Jones se někam vypařil, protože do sálu neměl přístup. Fernando se chopil jedné z nabízených sklenek a začal bezcílne korzovat davem. Odpovídal na pozdravy a sám pro jistotu zdravil ty, co neznal. Pak se ozval potlesk, šum utichl a promluvil silný mužský hlas: „Dámy a pánové. Dovolte, abych vás přivítal na tomto dobročinném plese, jehož výtěžek bude věnován na konto dobročinného plesu pořádaného příští rok.“

Jako ostatní, hodil i Fernando podepsaný šek bez vyplněné cifry do pozlacené urničky. Tím splnil povinnost a chystal se zmizet. Jenomže po Jonesovi jakoby se slehla zem. V předsáli nebyl. A bez Jonese se Fernando necítil dobře.

„Bratranče,“ ozvalo se za jeho zády. Otočil se. Stál tam jeho bratranec. Předseda vlády.

„Právě jsme si povídali o tom třetím maltském špionážním satelitu.“

„Aha...“ znejistěl Fernando.

„Tady ministr armády teď byl na koberečku kvůli tomu druhému satelitu, který jim unikl.“

„Aha...“

„Prezident byl dost rozčilen...“

„Ano...“ vpadl do řeči ministr armády. „Panu prezidentovi se vůbec nelíbí, že nás někdo špehuje, a my o tom nevíme.“

„Myslíte Maltu?“ zeptal se zdvořile Fernando.

„Ano. Ti zpropadení Malťani. Pošlou jeden satelit, a pak hned třetí. Za tím něco bude.“

„Ten druhý satelit,“ zapojil se bratranec-předseda, „ten nám dělá všem těžkou hlavu.“

„Tady pan premiér se mi svěřil, že snad tu a tam míváte na oběžné dráze jakési... mise. Kontrolní.“

Fernando se zakabonil. „To je tajné.“

„Chápu, ale možná by, samozřejmě pokud to bude jen trochu možné v rámci utajení, nám expedice mohla s vypátráním toho druhého satelitu pomoci... jsme si mysleli.“

„Mno...“ To byl pro Fernanda tuhý oříšek. „Myslíte?“

„Každopádně by to vyšlo levněji, než vysílat kontrašpionážní expedici a následně její průzkum přezkoumat vašim kontrolním úřadem,“ žadonil vůdce armády.

Kde se vzal, tu se vzal, objevil se jako spása Jones. Fernando se nemoohl zbavit dojmu, že Jones má přilepený falešný knír. „Byla by tu ještě jedna možnost, kterou tady pan ředitel úřadu nezmínil. Šla by udělit výjimka. Pravda, pane?“

Jonesovo objevení Fernandovi ulevilo, že by odkýval cokoli. Jones to věděl, a proto ihned pokračoval.

„Výjimku, samozřejmě podle předpisů a za administrativní poplatek, je možné udělit, pokud je věc ve státním zájmu.“

„Pokračujte,“ vybídl Jonese bratranec-předseda. „Jde o vlast!“

„Jde o to, že by naše současná tajná kontrolní expedice byla zároveň vaší expedicí kontrašpionážní a zároveň i její naší následnou expedicí kontrolní.“

„No výborně!“ ujelo Fernandovi, a Jones pokračoval. „Na základě této výjimky by naše současná expedice sama po sobě zkontrolovala, jestli vaše kontrašpionážní expedice udělala vše správně. Tak by vykonala funkci naší následné expedice kontrolní. Takové tři v jednom, chápete?“ ujasnil Jones.

Jak předseda vlády, tak i ministr obrany se zdáli zaujati touto myšlenkou, která jim opět ukázala nepatrný záblesk světla na konci tunelu.

„Jak vysoký je administrativní poplatek?“ zajímal se předseda.

„V podstatě zahrnuje cenu celé další kontrolní expedice,“ oznámil suše Jones. Když ostatní mlčeli, pokračoval: „Administrativní poplatek zahrnuje veškeré naše náklady s přípravou kontrolní expedice, která se nakonec neuskuteční.“

„Aha,“ nechápal ministr armády.

„Aha,“ nechápal předseda vlády.

„Výborně!“ nechápal Fernando. Jones pokračoval: „Je to velmi výhodné. Totiž peníze utracené za neuskutečnenou kontrolní expedici sniží úspora za palivo, nečekané potíže a případné excesy s pozůstalými.“

„Kdy nám můžete výjimku udělit?“ zajímal se ministr armády.

„V podstatě ihned,“ pravil Jones a ministr sáhl do kapsy pro služební šekovou knížku.

„Sakra, to nám chybělo...“ vrčel kapitán-velitel. „Celníci.“

„Celníci?“

Kapitán-velitel nás ignoroval a pokračoval: „Připravte si pasy!“

K naší lodi se cosi nevybíravým způsobem přisálo, zadrnčelo, a uvedlo loď i nás do stavu nervózního chvění a očekávání. Po chvilce pekelného kvílení, vrzání a klepání se do přijímací kajuty vpotáčeli tři otrávení vesmírní celníci.

„Celní a pasová kontrola,“ řekli namísto pozdravu.

„K čemu celníci?“ podívoval se doktor. „Nejsme v mezinárodních... v mezinárodním vesmíru?“

Celníci nereagovali a zarputile se dožadovali pasů.

„Jsme tajná expedice Státního úřadu pro kontrolu,“ povídám.

„O té my nic nevíme.“

„No jistě, je tajná.“ Celníci znejistěli. „Aha.“

„Určitě máte nějaké směrnice, jak nakládat s tajnými expedicemi, jako jsme my,“ vložil se do diskuse inženýr. Celníci se zamysleli. „Mno... my se většinou o tajné expedice nestaráme. Řeknou nám, že jsou tajné, a tím to pro nás hasne“.

„No vidíte,“ pousmál se inženýr.

„Ale o vás my víme.“

„Víte o nás, protože jsme mimořádně tajná expedice. V podstatě tak tajná, že o ní nikdo nesmí nikomu nic říct. Ani to, že je tajná.“

„Aha.“

„Ani my nic nevíme,“ připojil se sarkasticky doktor.

„Aha.“ Celníci byli značně vyvedeni z míry. „Tak my tedy vůbec nevíme, co s vámi.“

„Vidíte, hlavně to uchovejte v tajnosti.“ Vyprovodili jsme je.

Fernando Hoose III. dopíjel svůj odpolední drink a pročítal si poslední číslo časopisu Svět krajky. Byl zaujat článkem o orientálních krajkách z liánového chemlonu, takže ani nezaregistroval příchod Jonese.

„Mám nejnovější zprávy, pane.“

„Je to nutné, Jonesi?“

„Není pane, ale určitě vás budou zajímat.“

„Nebudou.“

„Podařilo se nám zjistit, že naše expedice je skutečně zatím vesmírná,“ nedal se sloužící tajemník.

„To mě teď nezajímá, Jonesi,“ zaúpěl Fernando.

„Bohužel, rádiové spojení se nechce dařit navázat, takže tuto informaci nemůžeme potvrdit, a vzhledem k tučnému šeku od ministerstva armády ji nechceme ani vyvracet.“

„No vidíte, Jonesi. Takže otázka, kde vlastně ta zpropadená expedice je, nás vůbec nemusí zajímat.“

„Máte naprostou pravdu, pane. A mimochodem, nejmenuji se Jones.“

„Ach jistě, Jonesi. Klidně mi tak říkejte, na jménech nesejde.“

„Zase rejže! To nemáme nic jiného než rejži?!“ rozčiloval se první pilot u snídaneš.

„Ne ne,“ zavrčel kuchař.

„Poslyšte, já proti rýži osobně nic nemám, ale nemůžu se zbavit pocitu, že rýže se dá i uvařit,“ otočil se od jídla doktor.

„???“

„Pak změkne a je teplá. Mimo to se dá i osolit. Poslyšte, jste vy vůbec kuchař?“

„Ne ne.“

„A co jste, proboha?“

„Svá-svářeč.“

„Cože?“

„Svá-svářeč.“

„Bože! Jak jste se sem dostal?“

„Pta-ptali se mě, co um-umím. Tak po povídám, že umím dobře vařit.“

„A to neumíte va-vařit nic než rejži?!“

„Ne-ne-neumím toho uvařit víc.“

„Tak zkuste neuvařit něco jiného, sakra!“ vztekal se justiční lékař.

„Nic ji-jiného není.“

A kupodivu kecal. V jeho proviantním skladu sice byla spousta beden popsaných lákavými tituly jako kečup, paštika nebo rum, ale přitom všude byla rejže. Postávali jsme v proviantním skladu a nevěděli co dělat.

„Všude je rejže,“ řekl doktor.

„I v rejži,“ povídám.

Jak jsme tak stáli nad hromadami potravin, které byly rýže, ozvalo se odkudsi zlostné zafunění. Několik krabic se dalo do samovolného pohybu,

a pak se objevilo něco na způsob člověka. Příšerně to zapáchalo. Funělo. A očividně nás to nemělo rádo.

„Huuf,“ udělalo to.

„Bože, co je to?!“ vykřikli jsme sborově.

„Co tu chcete? Vypadněte!“ vypustilo to plynulou řečí. Pak se to narovnálo. Byl to tvor dost podobný člověku. Akorát mu chyběl obličej.

„Identifikujte se!“ přikázal autoritativně druhý pilot.

„Vylíž mi, prde!“ povídá to.

Zpod zapáchajícího lajnutchu se zjevila lidská ruka a jedním pohybem odhalila za houštinou vlasů a vousů nevábne rysy bývalého lidského obličeje. Vypadal všelijak. Jenom ne sympaticky.

„Druhý maltský satelit pořád nic,“ informoval Fernanda bratranec-předseda a přecházel nervózně po pokoji.

„Ten třetí už máte?“ projevil chabý zájem Fernando.

„Pořád na oběžné dráze. Neodpovídá na žádné signály. Ani na pravé, ani na falešné.“

„Je to špionážní satelit. Možná dokonce i tajný,“ připomněl Fernando a vysílen přemýšlením se napil ze šálku čaje.

„Prezident se silně přiklání k názoru, že bychom ho měli sestřelit.“

„Mhmm.“

„Jenomže se obává válečného střetu s Maltou.“

„Mhmm.“

„Dokonce si zjistil, kde Malta je.“

„Ale?“

„Jenomže to by byla válka a tu si ministerstvo armády nemůže dovolit.“

„Ne?“

„Ne. Nemá to letos v rozpočtu.“

„Aha.“

„Jedinou naší šancí je počítat s tím, že peníze na válku nemá v rozpočtu ani Malta.“

„To by byla šance pro mír,“ záupěl Fernando, kterého dialog nadmíru vysiloval.

„A to si nemůžeme dovolit,“ odsekl bratranec-předseda. „Musíme ho sestřelit. Všechny.“

„Oooch.“

„A proto jsem tady. Budeme potřebovat vyslat expedici, která zjistí a potvrdí, že jsme se trefili.“

„Uuuh?“

„Ale,“ bratranec popošel k bratranci a upřeně se mu zadíval do očí. „Je to jen mezi námi. Tebou, mnou a prezidentem.“

„Huuu.“

Bratranec-předseda se narovnal a majíce se k odchodu se ještě otočil na bledého Fernanda. „Kdyby došlo k vyzrazení našeho tajemství, dozvěděly by se to tajné služby.“

„Oh, jistě...“ kvílel Fernando.

„S tajnými službami si není radno zahrávat.“

„Uff.“

„Jsou tajné.“ To Fernando tušil.

„Homelessák nejsem já, ale vy!“ hulákal na nás Roy. Roy bylo to, co jsme našli v proviantním skladu. Tedy chtělo to, abychom tomu Roy říkali. Prý se to tak jmenuje a nebyl důvod tomu nevěřit.

„Já tady bydlím odjakživa.“

„Člověče, vždyť je to kosmická loď,“ řekl velmi přesvědčivě první pilot.

„Jako raketa, jo?“ znejistěl Roy a jeho pohled vypadal v rámci možností zamýšleně. „To mi říkali všichni.“

„Kdo všichni?“ To nás docela zajímalo.

„Všichni,“ zopakoval Roy a pravděpodobně považoval věc za vyřízenou.

„Spíš něco na způsob rakety,“ poopravil pilota inženýr.

„To znamená, že opravdu lítá?“ kalkuloval Roy.

„Lítá. Teď letí. Trochu.“

„Opravdu? A kam?“ divil se ten zjev.

„To ještě nevíme. Je to tajné.“

„Fajn. Tak mě vzbudte, až tam budem,“ zabručel Roy a zmizel zpátky mezi bednami s rýží.

„Možná ví něco, co bychom měli vědět,“ hloďaly v prvním pilotovi pochybnosti.

„Anebo nevědět,“ utnul jeho hloďání inženýr.

Neexistující druhý maltský satelit, záhadný první a existující třetí na oběžné dráze dávaly vládní administrativě nebyvale zabrat. Věci se zabýval i prezident. A to osobně. Téměř. Byla svolána tisková konference. Všichni ministři a jejich poradci nervózně vyčkávali příchodu tiskového mluvčího, který měl všem předložit prezidentem schválený postup. Fernando se choulil v koutku a bál se. Byl do věci zapleten, a přitom o ní, jak se domníval, věděl zřejmě ze všech nejméně.

„Pánové a... pánové,“ zahoukl od řečnického pultu tiskový mluvčí. „Prezident je znepokojen. Pověřil mne, abych vše uchoval v největší tajnosti. Jediné, o co se s vámi vyjma prezidentova znepokojení mohu podělit, je to, že druhý satelit stále nemáme. Třetí je stále na oběžné dráze. A o prvním

nevíme vůbec nic. Maltská vláda předstírá, že nemá ani jeden satelit. My přitom víme o třech. Situace je velmi vážná, pánové. Víme toho příliš málo, abychom mohli něco podniknout, a příliš mnoho, abychom mohli nečinně přihlížet.“

„Co navrhuje prezident?!“ vykřikl ministr státních peněz.

„Prezident tu není od toho, aby něco navrhoval, mladý muži,“ usadil ministra tiskový mluvčí. „Prezident je zde proto, ... aby tu byl.“

„Promiňte,“ kál se mladý ministr.

„Trestám vás pokutou 1000 finančních bodů!“ zaburácel tiskový mluvčí.
„Sekretářka vám sdělí číslo mého konta.“

„Ano, pane,“ zašeptal ministr.

Fernando se zoufale snažil přijít na to, o co všem ksakru jde.

Dny plynuly a my ani nevěděli jak. První týdny jsme čas mezi požíváním rýže trávili zvědavým okukováním naší kosmické lodi. Inženýr nám odmítl dělat průvodce a namísto toho horlivě plnil své povinnosti zamknutý ve strojně. Toho využil druhý pilot a nudil nás sáhodlouhými výlevy o významu turbín, palivových článků a antén. Tím nám exkurze zhnusil, a my tak trávili většinu času v jídelně. Náš život se pozvolna stával jedním velkým čekáním na další rýži.

„Poslyšte, nemá ona ta naše kontrolní mise něco společného s rejží?“ nepadlo jednou prvního pilota.

„Jak to myslíte?“

„No, jako experiment. Jak dlouho vydrží člověk na rejžový dietě.“

„Vy má-máte něco proti rej-rejží?“ zajímal se kuchař.

„Nemám nic proti rejži. Mám ale pocit, že někdo využívá rejži proti mě.“

„S rej-rejží se dají dělat vě-věci, podívejte,“ houkl kuchař a vytasil se s rýžovými mozaikami. Byly na nich sluníčka, kytičky a podobné kýče lidové tvořivosti.

„Je to ohydné, schovejte to,“ požádal zdvořile doktor.

„Udělal jsem i so-sošku!“ nedal se kuchař a přinesl velmi nehezké sousoší čehosi. „Udělal jsem to podle ob-obrázku.“

„Bože!“

„Myslíte, že byste z rejže dokázal udělat i něco jinýho?“ zajímal se první pilot.

„My-myslím, že jo-jo.“

„A dokázal byste z rejže udělat něco, co není rejže?“

„???“

„Třeba hamburger. Nebo pizzu...“

„Z rejže nej-nejdou věci, co nejsou z rej-rejže.“

„A proč ne? Když mám mouku a vodu, uvařím chleba.“

„Ale ten chleba je z mouky a vody,“ zarazil jsem ho.

„No jo, ale je to chleba.“

„Chle-chleba z reje už umím.“

„To víme. Ho jíme.“

Nicméně tahle nevinná epizodka, jak se zdálo, probudila v kuchaři nebývalý zájem o tuhle imbecilní asijskou rostlinu. Již velmi záhy nám nabídl rýžové koláčky, sekanou, lanýže a žabí stehýnka.

„Fujtajks! Co je to?!“ odmrštil první pilot svůj kelímeček do kouta.

„Ko-kola.“

„Dyk je to bílý!“

„Je z rej-rejže.“

„Konečně tomu přestávám rozumět, Jonesi,“ stěžoval si radostně Fernando z druhého konce limuzíny.

„Blahopřeji, pane,“ povzbudil ho sloužící řídící tajemník.

„Vůbec nechápu, proč jim ty satelity tak leží v žaludku. Copak oni neví, že žádné nejsou?“ Smál se.

„Ne pane. Myslí si, že jsou. Tři. Maltské. A špionážní.“

„Tomu opravdu Jonesi nerozumím. Jak si můžou myslet, že existují tři satelity, které neexistují.“

„Řekli jsme jim to, pane.“

„Tak jim řeknem, že žádné nejsou, a je to,“ řekl vesele Fernando.

„To nepůjde, pane.“

„????“

„Neuvěří nám.“

„Jak neuvěří? Uvěřili, že jsou, tak uvěří, že nejsou!“

„Je snazší uvěřit, že něco je, než že to není.“

„Ale ty satelity nejsou, a vy to dobře víte, Jonesi!“

„Ty satelity možná nejsou, pane. Ale to, že nejsou, nás nezbaví problémů, které s nima teď máme.“

„Jonesi... jak můžou být problémy z něčeho, co není?“ Fernando byl nad míru rozrušen. Již dávno překročil svůj limit.

„Bude lepší pane, když se s těmi satelity smíříte.“

„Ale oni nejsou, Jonesi!“

„Pane, doufám, že nechcete celou kauzu vysvětlit a vzniklou situaci řešit?!“ Jones ztrácel s nadřazeným trpělivost.

„Ne, Jonesi. To nechci. Omlouvám se.“

„To nic, pane. A mimochodem, nejmenuji se Jones, jmenuji se Theodor.“

„Promiňte, Jonesi.“

„Můžu s váma mluvit?“ oslovil mne inženýr a vypadalo to, že jde o něco vážného.

„Je to nutné? Nemám právě co na práci a rád bych u toho zůstal,“ snažil jsem se bránit možným nepříjemnostem.

„Je to důležité. Životně,“ škemral technik.

„Proč nejdete za kapitánem?“ zkoušel jsem poslední marnou obranu.

„Někdo mi ukradl pero,“ lhal.

„Myslíte si, že láska mezi člověkem a strojem je normální jev?“ ptal se.

Tato otázka vypadala nevinně a nebyl důvod si něco nevymyslet. „Ano. Měl jsem elektrické vláčky a obzvlášť jsem zbožňoval jednu parní mašinku,“ lhal jsem pro změnu já.

„Takže si myslíte, že nejde o nic neobvyklého?“

„Ne. Mašinky jsou podle mě v pořádku.“

„To jo,“ souhlasil. „Mašinka je ženského rodu.“

„No, s vlakem by to bylo horší,“ pokusil jsem se o žert.

„A co reaktor?“ vypálil na mě.

„Reaktor?“

„Náš reaktor.“

„My máme nějaký reaktor?“

„Ano. Náš reaktor, co máme.“

„Co je s ním?“

„Miluju ho.“

„Aha...?“

„Myslíte si, že milovat reaktor je normální?“

„Proč ne? Hlavně, když funguje.“

„A sexuálně...?“

„Sexuálně co, bože?“

„Prostě žít s reaktorem intimně? Víte, reaktor je mužského rodu a nechtěl bych vypadat jako teplouš, až to vyplave na povrch.“

„Proč by to mělo vyplavat na povrch?“

„Protože to všem vykecáte,“ posteskl si.

Fernando opět prožíval své malé soukromé peklo. Jeho nesmrtelný děd seděl naproti němu a pročítal zažloutlé stránky staré Metropolitní Gazety, kterou si s sebou tradičně přinesl.

„Mluvil jsem s prezidentem,“ poznamenal stařec po chvíli.

Fernando mlčel.

„Říkal, že je tvůj úřad zapleten do té věci s Maltou. Nechal si od tajné služby zjistit, kde je Malta i kde je tvůj úřad. Na to, že je všechno tajné, toho ví docela dost. Jediné, co neví, je to, k čemu je náš úřad. Neví to ani tajné služby.“

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.